

L'EXPERIMENT SECRET

Hola sóc Marta tinc 14 anys i us volia explicar el que em passo fa uns mesos.

Era un dissabte com qualsevol altre i em vaig alçar del llit amb un fort mal de cap. Així que m'acostí a explicar-ho als meus pares, ja que mai m'havia passat això. Vaig anar corrent pel passadís del nostre apartament, cap a l'habitació dels meus pares. La porta estava entornada, i això era estrany ja que sempre deixaven la porta oberta. Però em va donar igual i l'obrí, però de sobte comencí a plorar i a morir-me de la por. ¡Els meus pares estaven a terra, amb les mans al cap quasi desmaiats!, vaig anar corrent a la casa dels meus veïns per demanar-los ajuda.

Vaig tocar el seu timbre però ningú m'obria, així que mentres m'esperava de sobte em van obrir la porta. Era el seu fill petit de 8 anys, tenia la cara pàlida, molt pàlida. Rapidament li preguntí si els seus pares estaven a casa i em va dirigir cap a la seua habitació, on me'ls vaig trobar igual que com hi estaven els meus pares.

Vam sortir al carrer a la busqueda d'ajuda, però tothom estava a terra, hi havien cotxes estrellats i tots dos ens estàvem morint de por, crec que havia vist moltes pel·lis de por. Quan de sobte escolte un suau xiulet i vaig tindre una sensació estranya.... era com si necessités anar al lloc d'on provenia el so, com si algú em digués que anara.

Seguirem el soroll fins que ens apropàrem a un edifici i ens vam donar compte que hi havia un xiquet intentant entrar a l'edifici. Ens acostarem i li preguntàrem si escoltava el mateix que nosaltres i que si els seus pares ens podien ajudar. Però el que ens va dir ens va deixar amb la boca oberta; ens va explicar que havia estat escoltant a uns senyors durant mesos dir que volien contruir una antena, o algo així...per a que tots els adults es desmaiassen, per l'agut i fort que era el so. Els deixava paralitzats sense voluntat.

Ara intentava entrar per trobar que estava passant. Junts vam poder trencar una finestra minúscula per darrere de l'edifici i vam entrar a una sala fosca. Jo vaig encendre la llanterna del mòbil i així vam poder veure un interruptor ple de pols, el vam premer i es van encendre les llums. La sala era petita i estava plena de "trastos", vam anar recorrent-la i mentres avançàvem, vam veure un petit forat.

Ens vam apropar i comforme ens acostaven cada vegada més, el forat es feia més gran. Com jo era la major dels tres vaig haver d'entrar abans que ells, per assegurar-me que fora segur. Quan vaig creuar, hi havia una sala, a on es podien vore unes escales i un ascensor. Derepent vam escoltar una veu que provenia de dalt de les escales, així que sense dubtar-ho més se'n vam anar a l'ascensor. Era grandíssim, i encara que no pulsarem cap botó, sentíem que s'estava movent i ¡així era!.

De repent es van obrir les portes i ja no érem on abans. Erem al'àtic de l'edifici, on havien 4 senyors amb cascos i d'esquena a nosaltres. Miraven unes pantalles que semblaven ser vídeos de la ciutat.

Tots ens havíem adonat que havien posat cameres per la ciutat, però ens van dir que era una cosa dels polítics, però que no ens preocuparem. Vam escoltar alguna cosa així, com que esperarien que tots es desmaiassin per posar en marxa el pla. I ahi estàvem nosaltres drets a l'ascensor sense dir res, paralitzats per la por, per si es giraven i ens veïen ahi plantats observant.

No ens va donar temps a escoltar res més, perquè de sobte el meu veí Samu tingue un esternut i encara que es va posar la mà a la boca, els 4 senyors de davant es van girar i ens miraven i es miraven mútuament. No se'ls veia bé la cara entre els cascos i el passamuntanyes només se li veïen els ulls però aquest no és el cas... i vam començar a pulsar el botó de l'ascensor per baixar abans que s'aproparen. ¡Però no funcionava!, així que vaig recordar que havien unes escales.

Era molt arriscat, però era l'únic pla així que vam anar corrent cap a les escales intentant pujar cap a l'antena. Vam anar corrent ràpidament per les escales, però mai arribàvem al final, semblaven infinites mentres escoltàvem els passos dels 4 senyors darrere dels nostres. Així que vaig decidir

que ens amagarem en un racó i vam llançar alguna cosa a dalt per despistar-los i que pensarem que estàvem més amunt del que en realitat estàvem. Quan em van preguntar que podríem fer, jo els vaig dir que quan passaren, els haurien de que traure els cascos, perquè escoltaren el xiulet i es desmaïen. Sabia que era arriscat, però era la única solució.

Cada cop els passos s'escoltaven més prop, fins que vam veure com es passaven de llarg fins trobar la sabata que vam tirar amunt per distreure'ls. Es van quedar quietes mirant la sabata, però dues van baixar les escales, no sabem per què però seguien dos homes altíssims ahi parats...

¡Era el moment!, així que sense fer so ens vam acostar a la seva esquena i ràpidament els vam subjectar el cap i entre els tres els vam traure els cascos.

Em va sorprendre que no ens van pegar ni ens van fer mal, només es van posar les mans a les orelles, es van llançar a terra, igual que tothom amb les mans al cap fins quedar incoscents.

Ens vam anar dalt el més ràpid possible, abans que els altres dos homes ens trobarem. Així que pugem al terrat e intentem entre tots tres doblegar l'antena, amb totes les nostres forces. Però no passa res per uns minuts i quan casi ens vam posar histèrics, aquest lleu xiulet va parar. Ens vam posar a saltar de l'emocion i a cridar, però en aquell moment em va canviar l'expressió de la cara.

- Que et passa- em pregunto Samu.

Acabava de pensar en com baixariem del terrat, ja que els homes seguien dins. Estava clar que per aconseguir baixar necessitariem molta companyonia, estima i empatia.

El xiquet que ens trobarem, que no havia parlat res durant el dia va dir: tinc una idea.

Samu i jo ho mirem amb cara de sorpresos i li vam fer un gest amb el cap per que seguís parlant.

Al costat de l'edifici hi havia un arbre al qual ell sempre pujava i ell sàvia que era segur. Així que ens portà fins a la cantonada més propera de la branca de l'arbre.

Vam mirar a l'arbre i després li vam mirar a ell, qui ens va repetir que era segur, que confiarem en ell. Jo vaig accedir amb el cap i mire a Samu qui també va dir que sí. No vam perdre el temps i vam seguir tots els passos i moviments que feia el xiquet.

La primera part, va ser la més difícil i la que més por va fer, perquè havia uns 6 metres d'alçada.

Vam seguir baixant fins arribar a la última branca. Ahi el xiquet ens va dir que aquesta part era la que més ens impresionaria segurament ja que havíem de saltar.

La veritat es que havien uns 2 metres, que al principi em semblaven enormes. El xiquet va saltar i després salti jo amb molta por. Però després no em va semblar per a tant, pensava que en faria molt mal però no va ser així. Per últim ajudi a baixar a Samu, ja que era petit i per al ell 2 metres era moltíssim.

Una vegada baix mirarem cap endavant i vam veure la gent a terra alçar-se a poc a poc, ens van mirar amb cara d'al·lucinats.

Volia anar a casa a veure com es trobaven els nostres pares, vaig acomiadar-me dels meus amics i me'n vaig anar corrent a casa. Els meus pares estaven a terra, estirats però desperts, estaven marejats però al veurem van venir a abraçar-me i a dir-me que no es recordaven de res, que els contara tot el que havia passat, i el perquè tenia aquestes ferides.

Els conté tot el que havia passat amb un tremolor de por a la veu, però també amb un pensament orgullós, seguia tenint molta por de tot el que havia passat, inclús arribí a pensar algunes vegades que els meus pares o fins i tot jo, podríem morir, però estava molt orgullosa de mi per la valentia i l'esforç que havia tingut. Els meus pares es van quedar al·lucinats i no paraven de preguntar-me si estava bé, si necessitava alguna cosa o com havia estat tan valent i que estaven super orgullosíssims de mi.

Estava realment feliç d'estar bé i que els meus pares també ho estiguessin, em van abraçar per desena vegada i aquí acaba la meua història.